

POSTANOWIENIE

Dnia 15 kwietnia 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Anna Kozłowska

w sprawie z powództwa Spółdzielni Budowlano-Mieszkaniowej P. w K.
przeciwko J. M. i W. M.

o nakazanie sprzedaży lokalu,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 15 kwietnia 2015 r.,
na skutek skargi kasacyjnej pozwanego J. M.
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 22 listopada 2013 r., sygn. akt I ACa [...],

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. przyznaje adw. T.G. od Skarbu Państwa (Sądu Apelacyjnego w [...]) kwotę 1800 (jeden tysiąc osiemset) zł powiększoną o stawkę podatku od towarów i usług tytułem wynagrodzenia za pomoc prawną udzieloną pozwanemu z urzędu w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Dokonywana w toku postępowania kasacyjnego ocena skarg kasacyjnych w ramach tzw. przedsądu ma na celu wybór takich spraw, które powinny zostać rozpoznane ze względu na interes publiczny. Rozwiązanie to łączy się ściśle z charakterem skargi kasacyjnej jako szczególnego środka zaskarżenia, uruchamianego nie w ramach instancyjnego toku sprawy, lecz jako nadzwyczajnego środka prawnego służącego do rozpatrzenia wyłącznie kwestii prawnych (materiałnych i procesowych) związanych z wydanym przez sąd drugiej instancji zaskarżonym orzeczeniem. W związku z tak ukształtowanym modelem zaskarżania prawomocnych orzeczeń, skargę kasacyjną poddano szczególnym rygorom tak w zakresie podstaw, na jakich może być oparta jak i przesłanek, których istnienie przesądza o jej przyjęciu do rozpoznania. I tak, Sąd Najwyższy, zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

W sprawie nie występuje przesłanka pozwalająca na przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, mimo że skarżący powołał się na przesłankę z art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. to jest występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego. To zagadnienie, to w ocenie skarżącego, potrzeba zajęcia stanowiska przez Sąd Najwyższy co do treści uchwały rady nadzorczej stanowiącej wniosek upoważniający zarząd spółdzielni do wystąpienia z powództwem z art. 17¹⁰ ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o spółdzielniach mieszkaniowych (tekst jedn. Dz.U. z 2013 r., poz.1222), czasu jej wydania i skutków braku uchwały o treści sugerowanej przez skarżącego. Zagadnienie to jednak, biorąc pod uwagę jasno sprecyzowane w powołanym przepisie przesłanki wystąpienia z powództwem o sprzedaż licytacyjną lokalu oraz fakt, że o roszczeniu orzeka sąd biorąc pod uwagę obowiązującą w procesie zasadę uwzględniania stanu rzeczy z daty zamknięcia rozprawy (art. 316 k.p.c.), nie przedstawia się jako istotne w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.

Skarżący nie zdołał, zatem wykazać, że zachodzi potrzeba rozpoznania skargi kasacyjnej przez Sąd Najwyższy. Z tych też przyczyn, przy uwzględnieniu, że w sprawie nie zachodzi nieważność postępowania, którą - zgodnie z art. 398¹³ § 1 k.p.c. - Sąd Najwyższy bierze pod uwagę z urzędu, należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

O wynagrodzeniu należnym ustanowionemu z urzędu pełnomocnikowi pozwanego orzeczono na podstawie § 6 pkt 6 w związku z § 13 ust. 4 pkt 1 i § 19 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. Nr 163, poz. 1348 ze zm.).